

DOMOVINA

Izida dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Depisi naj se izvirajo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje po krons temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 vin. za vsakekrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Ilustracije na celo leto 8 kren, za pol leta 4 krene, za četrt leta 2 kroni, katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celja.

Zakaj ne prodira narodna zavest?

I.

Narodna zavest ali zavednost se imenujejo vsi fizični in duševni pojavi posameznega človeka, s katerimi se pripozna vernega, nevtralnega in ljubečega uda onega naroda, iz katerega je izišel, katerega jezik je najprvo govoril, bodisi da živi na njegovi zemlji ali ne.

To svojstvo je v naravi, je prirojeno celó živalim, kako ne bi človeku kot kroni stvarstva! A kdor v kljub temu misli in dela drugače, ta se hlina, pači in izneverja naravnim človeškim svojstvom. Vsaka ptica žvrgoli le tako, kakor so ji starši žvrgoleli, a one redke, ki posnemajo glasove drugih živali, so nam še v zabavo in smeh. Istotako je tudi s tujim jezikom se spaključiti človek.

Narodna zavest rodi rodoljubje, domoljubje ter druge dobre lastnosti, ki odlikujejo le razumnega, mislečega človeka in ki narejajo močno in rastočo narodno skupnost. „Kar je ptica brez peroti, to je človek brez domoljubja“, pravi pregovor. Kakor namreč delajo le peruti, t. j. svojstvo letanja ptico za ptico, tako tudi le rodoljubje povzdiguje človeka v nadčloveške, idealne poletje. Ptica brez peruti bi ne bila ptica temveč zemeljska golazen, a človek brez narodnih idealov se poniža do sebične živali.

Drugi pregovor pravi: „Vsaka ptica ljubi svoje gnezdo“. Najrajša poleti v one kraje, kjer se je izvalila, najljubši so ji kraji, kjer ji žive sovražnice, s katerimi se pajdaši, s katerimi čvrlja. Slavčki ne letajo z vranami. Tudi človek se ne more po naravnem nagonu nikjer boljše počutiti kot med svojci, z nikomur se lažje razgovarjati kakor s sorojaki. Kdor dela drugače, se odtušuje naravi ter se prisiljeno pretvarja in laže.

Narodna zavest tedaj ni morda pojav, še le zadnjega stoletja, temveč se zasleduje v zgodovini, dokler se zasledujejo razno govoreče človeške skupine. Prelepe zglede narodne zavesti in požrtvovalnosti imamo pri vseh znanih ljudstvih že mnogo pred Kristusom. Kaj je prestal Mojzes samo da reši in osreči svoj rod Izraelcev! Grška in rimska zgodovina nam našteva nebroj dokazov, kako so rodoljubni možje žrtvovali vse, pa tudi svoje življenje, da doprinesejo žrtvo na altar svoje domovine, da priborijo svojemu narodu časno in duševno blaginjo.

Res je, da se v neizprosnem boju za življenjski obstoj začelo zadušiti idealno rodoljubje. V človeku je pač že po rojstvu nekaj živalskega nagona, grde sebičnosti. Tlačeni narodi niso imeli prilike razviti zastavo narodne zavesti. Skoraj zadnji v tem oziru smo bili Slovani, osobito pa Slovenci. S tem pa ne smemo misliti, da se je to obče svojstvo prišlo Slovencev šele o času narodnega preporoda pred dobrim polsto letjem. „Živa iskra v srcu tli“. Trebalo je le viharja, da se je ta iskra razpihala v plamen. Ako bi naši predniki ne bili poznali domoljubja, ali je mogoče misliti, da so nam toliko stoletij obvarovali rodno zemljo in jezik! Saj močnih sovražnikov ni nikoli manjkalo, ki so jim s silo hoteli oboje iztrgati.

Napačno in hudobno je tedaj obrekovanje naših narodnih nasprotnikov, kakor da Slovenci nimamo častne zgodovine, temveč da se je ista šele pričela s državljanskim spojenjem z drugimi narodi.

Zasužnjili so nas telesno pa tudi duševno. Zahtevali so istočasno naše roke, pa tudi srce in glavo. Z našim perjem so se šopirili. Vsakega duševno delujočega Slovence so si takoj z njegovimi proizvodi vred prisvojili, zato nahajamo med nemškimi učenjaki pretečenih vekov toliko slovenskih imen.

Ne tedaj zaradi duševnih nezmožnosti, nego iz navedenih vzrokov ne moremo do pretečenega stoletja prav govoriti o slovenski individualnosti, o čisti slovenski zgodovini ter slovenski narodni zavesti.

Vendar ali bi bilo moglo edno leto, leto 1848 pričarati hipno toliko teh lepih svojstev, da je zasumelo po celi Sloveniji kakor iz ednega grla narodno navdušenje, da ni bilo teh svojstev že poprej v srcu! Ne, takratni narodni pokret je bil temveč podoben človeku, ki v izmučenem razmišljanju zaspi, a ko se predrami, stopijo mu vsi razmišljujoči predmeti tem živahnemu pred oči.

Kdor je osebno doživel oni bajni preobrat ali ga po stvarnih virih čital, misliti mora nehoti, da smo Slovenci po letu 1848 zopet polagoma zadremali; kajti, če bi se bilo do danes delovalo v isti navdušenosti, kakor se je pričelo, morali bi pač biti dandanes na vse drugačni stopinji narodne zavesti.

Zakaj gremo kmetje rakovo pot?

Često dokazana resnica je, da smo svojega žalostnega stanja poleg prekmorske konkurence, pomanjkanja dobrih delavcev, preobilnih davkov in slabo urejenih družabnih razmer sploh tudi kmetje sami precej krivi. Vedoma ali nevedoma spodkopavajo mnogi svoj temelj pod nogami, dokler se jim nenadoma ne udré in jih ne požene po svetu, iz rodne grude. Prav zato je zadnji čas, da se poljedelec vrne nazaj iz zgrešene steze, da ne pogine v tem boju za obstanek.

Naše ljudstvo ima na sebi mnogo prask in ranic, za katerimi boleha in ki si jih zarezuje samo. Razne so malenkosti, na katere se ne oziramo, ki pa tudi mnogo pripomorejo k bednemu stanju v kmetijstvu. Majhen vzrok ima pogosto velik učinek, spomnimo se le na iskrico pri požaru — in mnogo zla ima v nas samih svoj izvor.

Mnogo je kmetovalcev, ki se jim zdi smešno računati z malenkostmi. In tako izdajo dan na dan nekaj krajcarjev za reči, ki so pravzaprav nepotrebne, ki izvirajo le iz razvade.

Toda iz peska so gore, in krona je iz vinarjev. Vsako leto gre na ta način po vodi lepa vasotica, ki bi morda zadostovala za davke. Oj, ko bi pač kmetovalec pri vsakem izdatku vzel v roke avinčnik in papir! Potem šele bi se jim odprle oči in v prihodnje bi na vsak krajcar gledali drugače nego dosle.

So kmetje, ki nikoli prav ne vedo, kako stoji z njihovim gospodarstvom, koliko je vredno premoženje, ker nikoli ne poznajo svojih pre-

jemkov in izdatkov. Da to ne more obroditi dobrega sadu, je jasno.

Drugi zopet si škodujejo s tem, da gospodarijo ravno tako, kakor so gospodarili njihovi očetje. Za pravo in dobro imajo edino-le to, kar so se naučili od očeta in so slepi in gluhi za vsako novost, in naj bi bila njena vrednost še tako očitna. Nosijo pač „kitajski cof“, ki je ravno tako škodljiv, kakor neumen. Dajte si vendar, mali kmetovalci, dopovedati, da boste imeli vspeh od svojega truda le tedaj, če gospodarite primerno sedanjemu času. Zato bi se moral kmetovalec seznaniti z vsemi praktičnimi novostmi nove dobe, zato, da ne zaostane. To se pa more zgoditi le s tem, ako pridno prebira kmetijske knjige in časopise. Potreba po berilu je pri nas še veliko premalo razvita; koliko se n. pr. čita po mestih! Tam gre obrtnik po oesti in bere časopis, voznik sedi na vozu in bere, pri nas pa mnogo mladeničev in deklet po dovršeni šoli ne prime več knjige v roko, da slednjic pozabi še črke.

Da je duševno obzorje takih ljudi potem skrajno omejeno, ni čudno, in ti se potem iz nerazumljivih vzrokov ujedajo in sršijo proti vsaki višji omiki. Ti ljudje se drže pregovora: „Najbolj neumni kmet ima najdebelejši krompir“ in se imajo vedno za neumne kmete, ki jim ljubi Bog da pač debel krompir, ne nalaga jim pa dolžnosti, da bi razširjali s pridnim čitanjem svoje znanje.

Druga rak-rana, ki gloda na krepkem deblu kmetijstva, je naša neednost in prepirljivost, ki jo tolikokrat arečavamo v vasi v najodurnejših oblikah. Zavoljo malenkosti se pogosto vname prepir, v veselje vseh onih, ki zajedajo kakor trtna naš mozeg in ki si še prizadevajo podpihovati neednost v vasi. Često vaščani ne poznajo sloge, čeprav ališijo toliko avarilnih opominov. „Kmetje, bodite edini“, se glasi od vseh strani. Bodimo spravljivi, varujmo se nevrečne zavisti in pomnimo: „Sloga jači, nesloga tlači!“

Zelo moramo tudi obžalovati, da je naš vsega spoštovanja vredni kmečki stan politično še tako nezrel. Dočim se drugi stanovi neumorno in deloma v jasnem prepričanju udeležujejo političnih bojev, se večina našega kmečkega prebivalstva meni bore malo zato, kaj se godi po svetu.

Zato tudi naša gospodarska organizacija tako počasi napreduje, ker ljudje nič ne beró in so o svojih pravicah tako malo poučeni, kakor dete.

Kmetovalec, kakršen bi moral biti, naj bode vzor pridnosti, varčnosti in skromnosti. On je prijatelj vsakega resničnega napredka, tak moč bode vedno toplo zagovarjal večjo strokovno izobrazbo kmečke mladeži. Umni poljedelec je moč, vreden vsega spoštovanja.

Celjske in štajarske novice.

(Deseti brat.) Celjsko pevsko društvo v pripori v dvorani „Narodnega doma“ to igro v petih dejanjih s petjem. Po J. Jurčičevem romani spisal Fran Govčkar. Pevske točke priredil Lavoslav Pahor. — Pri predstavi sodeluje celjska narodna godba. Blagajnica se odpre ob pol 7. uri. Začetek točno ob polu 8. uri. Vstopnice: Sedeži v

parterju 1. in 2. vrste 2K, 3.—7. vrste K 1-40, 8.—16 1 K. Stojšče 60 v; dijaki, vojaki do narednika in redni udje delavsk. podp. društva 40 v. Vstopnice ima v predprodaji trgovina Dragotin Hribarja. — Z uprizoritvijo te izvirne slovenske narodne igre se povzpne celjsko gledališče zopet za lep korak kvišku na poti k popolnosti. „Deseti brat“ je igra, znana po vsem Slovenskem, in katero so v Ljubljani uprizorili že tolikokrat z najlepšim uspehom; da si je tudi „Celjsko pevsko društvo“ naložilo težko nalogo, spraviti na naš oder to igro in tako ponuditi občinstvu priliko, da se naslaja na zanimivih prizorih in originalih, katere je ustvaril duh rajnega Jurčiča, muge zato gotovo vsa čast in priznanje. Najlepše pa se odloži naše občinstvo pozhvalnim gosp. igralcem, ako napolni gledališko dvorano do zadnjega kota.

(Podporno delavsko društvo v Celju) je priredilo zadnjo soboto svoj zabavni večer, na katerem je novoizurjeni pevski zbor jako lepo zapel več pesmi. Navzoče občinstvo je naravnost strmelo nad toliko izurjenostjo in popolnostjo, do katere je pripeljal gospod pevski učitelj svoje pevce. Pohvaliti pa ne moremo neke hladnosti, katere se poslužujejo gotovi krogi napram temu društvu in ki se je pokazala tudi v soboto na ta način, da so čisto prezrli omenjeni zabavni večer.

(Občni zbor „Rinka“) vrši se dne 17. prosinca 1902 ob 2. uri popoldne v sejni dvorani „Narodnega doma“ v Celju sledečim dnevnim redom: 1. Poročilo o letnem delovanju. 2. Odobrenje letnega računa in razdelitev čistega dobička. 3. Izvolitev načelnštva in računskih pregledovalcev. 4. Razni nasveti in predlogi. Vabijo se cenjeni člani k mnogobrojni udeležbi.

Načelnštvo.

(Pozor!) Novo iznajdene in patentirane šolske table, katere izdeluje A. Betz v Celju, na Bregu, štev. 4. Stajarsko. — Table so iz imprigniranega lesa, obstoje iz dveh tabel, na enem prosto stoječem stojalu, ki se lahko razstavi, in ki je lahko vsako šolsko dete z edno roko vlada, kakor je potrebno, n. pr. ravno, ležeče, višje, nižje, naslonjeno, obrnjeno, obe skupaj sestavljeni, kakor tudi stojalo s tablo vred z eno roko lahko prestavi. V kratkem, table se dajo na vse strani obračati, so za vsako lego pripravne in prekašajo vse dosedanje table. Dolge so 140 cm, široke pa 100 cm, obe skupaj združeni sta dolgi 200 cm, in visoki 225 cm. Barvane so s temnim lakom in brez črt. Črte po naročilu.

Umrl je medicinar g. Oskar Scheligo, sin šenjskega nadučitelja. „Vahtarca“ piše o njem: „Er ist jederzeit frei und unerschrocken für das deutsche Ideal eingetreten“. Mi sicer ne bomo o mrtvih slabo govoriti, a o četu pokojnika smemo pač očitati napačno vzgojo, sicer bi njegovi sinovi ne trgali po Celju slov. odvetnikom napise ter počenjali druge hudobnosti.

(„Višja kultura“.) Noben narod se s svojo kulturo toliko ne širokosti, kakor Nemci, pa ta „višja“ kultura rodi jako čudno sadje. — V Vrešenu na Nemškem pretepali so ti kulturonošci poljske šolarje, ki niso hoteli ali znali odgovarjati na vprašanja pri verouku v nemškem jeziku, tako, da so vse krvave nesli iz šole, ter obsodili matere in očete, kateri so protestirali zoper tako bestijalnost, na 2—3 leta ječe. — V zadnjem času prodajajo Nemci svojo kulturo tudi afrikaniskim zamorcem. Tako je neki vodja hamburške trgovske naselbine z imenom Witteberg dal nekega zamorca, ki ni plačal svojega dolga, živlega s kolom prebosti, tako, da je revež v groznih bolečinah umrl; drugi Keltenich iz Kolina dal nekega zamorca, katerega ni mogel trpeti, k drevesu privezati, mu roke s petrolejem polit in petrolej zažgati; tretji izbil je zamorskemu poglavarju z bičem oko. — Sicer pa smo tudi celjski Slovenci imeli večkrat čast, pri narodnih slavnostih spoznavati to „visoko kulturo“, ko so taki kulturonošci Slovence, — tudi žene in otroke, — s kamenjem napadli. Slovenci smo lahko zadovoljni, da nas tako „visoka kultura“ še ni obližala.

(Duhovniška vest.) Kaplan v St. Jurju ob Ščavnici gosp. Fr. Spindler je začasno upokojen, da bo obiskoval cerkveno glasbeno šolo v Regensburgu.

(Učiteljske službe.) V Kapelah pri Radgoni je razpisana služba nadučitelja ter edna učitelja do Velike noči t. l. Tudi na 6. razrednici v St. Jurju na Ščavnici je razpisana do istega termina učiteljska služba. Na 4. razrednici pri Sv. Marjeti na Pesnici pri Mariboru je do dne 31. t. m. učiteljska služba razpisana.

(Ubil je) v Šmartnem pri Celju krojač Apotekar v gozdu lovca Poholeta, kjer so ga našli drugi dan mrtvega.

(Tožba med deželno Stajarsko in pl. Lappom.) Dne 2. t. m. se je začela pred graškim deželnim sodiščem tožba dežele Stajarske zoper posestnika škalskih premogokopov za prispevek k železnici Celje-Velenje. Dežela zahteva 325.889 K.

(Najnovejša zmaga.) Dosedaj smo bili Stajarski Slovenci vajeni zaznamovati le pridobitve javnih zastopov iz nemškutarskih rok kot narodne zmage. Zadnje dni pa se je pisalo po nekaterih listih o sijajni zmagi pri občinskih volitvah na Rečici, kjer ni niti ednega odpadnika, a kar je najbolj čudno, z zmago se hvalita obe slovenski stranki.

(Cesta Ljubno-Luče) se je pri zadnji skupščini okrajnega zastopa Gornjigrad sprejela kot okrajna cesta. Četudi je sedaj okrajni zastop večinoma sestavljen iz Zadrečanov, vendar ti niso nasprotni Savinčanom; ampak so ravno pri tej cestni zadevi, ki bode okrajno denarnico precej osušila, pokazali, da nočejo postopati pristranski.

(Iz St. Jurja ob juž. žel.) Na neko do cela slovensko pismo, za katero se nikdo ni oglasil, je napisala tukajšnja poštna gospodična: „retour Cilli“, in na zadnji strani: „Keine Nachfrage“. Torej na tej slovenski pošti se širi na ta način „blažena nemščina“.

(Za božičnico konjiški okoliški šoli) je darovala ondodna slavna posojilnica 200 K.

(V Žičah) priredi bralno društvo prihodnjo nedeljo dne 12. prosinca t. l. svoje občno zborovanje s sledečim sporedom: 1. Nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Volitev novega odbora in vpisovanje udov. Nadalje bo predaval g. Brglez, bivši učitelj na kmetijski šoli v Kranju o vinoreji s posebnim ozirom na prenavljanje vinogradov, kar bode pri nas neobhodno potreba, ker se je žalibog pojavila v naših vinških goricah trtna uš. Radi tega, za našega kmeta prepotrebne in koristnega predavanja je upati, da se zborovanja udeleži vsak, komur je le mogoče, domačini in tuji. Razpravljalo se bode dalje o jako zanimivem vprašanju, katerega pa javno ne smemo izdati. Pridite torej v obilnem številu! Na veselo videnje!

Društveni odbor.

(Iz Kostivnice.) V kratkem času se vrše pri nas občinske volitve. Veselimo se jih, ker ravno tedaj zamoremo in hočemo pokazati našemu dosedanjemu županu g. A. Erjavcu popolno zaupanje. Vsak kostivniški občan ve, kako previdno, kako neumorno deluje v korist občine naš sedanjí vrli g. župan. Da pa mu izkažemo povsem zaslužen priznanje in hvaležnost, zato ga hočemo zopet soglasno voliti našim županom. Pokažimo torej na dan volitve, da nam je le za blaginjo in korist občine! Nikakor pa se ne pustimo voditi od takih, kateri bi se radi sami povzpeli na županski stol. Njim je za čast, nikakor pa ne za provit naše občine. Po volitvah se še oglasi kostivniški volilec.

(Slovenjebistriško učiteljsko društvo) zboruje v četrtek 9. januarja t. l. v Slovenski Bistrici in sicer ob 10. uri predpoldan. Na dnevnem redu so dopisi, poročila, predavanja in volitev novega vodstva.

(Malonedeljsko bralno društvo) bode imelo svoj XV. glavni zbor z običajnimi poročili, volitvami itd. v nedeljo dne 12. januarja t. l. ob 3. uri popoldne v šoli. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Slovenska čitalnica v Mariboru) priredi dne 2. svečana t. l. kakor vsako leto sijajen ples.

(V Ljutomeru se zrak čisti) Prosluli uskok, poštar v Ljutomeru Fr. Mauritsch je premeščen na lastno prošnje v Feldbach. Tako je prav, komur smrdi slovenski kruh, naj si ga gre iskat med nemške „jogre“.

(Stajarsko orožništvo) se pomnoži za 50 mož. Posebno se misli ustanoviti več novih

postaj ob ogerski meji, kjer so varnostne razmere čimdalje slabše.

Druge slovenske novice.

(Novo mestno ubožnico) so otvorili na Silvestrovo v Ljubljani. Poslopje je stalo okrog 220.000 kron.

(Tuji v Ljubljani.) Meseca decembra je v ljubljanskih hotelih in gostilnah bilo 1060 tujcev; za 180 več nego meseca decembra leta 1900.

(Ljubljanska mestna elektrarna) izkazuje za letošnje leto 5249 kron prebitka.

(V Ameriko je odpotovalo) lanskega leta z južnega kolodvora v Ljubljani 4476 oseb Mladencev, ki so se nameravali z izseljenjem v Ameriko odtegniti vojaški dolžnosti, je bilo aretovanih 66.

(Osebnost vest.) V Kamniku se je naselil kot odvetnik gosp. dr. Kraut, ki je bil doslej v Celovcu. Prevzel je pisarno umrlega dr. Temnikarja.

(Kletarski tečaji.) Kletarstvo je na Kranjskem, osobito pa na Dolenjskem, še jako zanemarjena stroka. Kmetovalci imajo večinoma le z nizkimi vini opraviti, katerih trpežnost je zlasti letos radi slabe lanske letine jako dvomljiva, ako ž njimi pravilno ne ravnaajo. V svrhu pouka v umnem kletarstvu se je vršil prošli mesec pri državni kleti v Novem mestu trodneven kletarski tečaj; ednega pa prirede v sredini tega meseca.

(Iz litijskega okraja) se je izselilo 365 oseb na Westfalsko.

(Napad z dinamitom v Zagorju ob Savi.) V premogovniku Kisovec pri Zagorju je dne 1. t. m. dozdaj nepoznan rudar položil za omrežje pisarničnega okna dinamit z vžigalno vrvico, ki je eksplodiral ter povzročil veliko razdejavanje. K sreči ni bilo v pisarni nikogar, sicer bi bil gotovo žrtev napada.

(Slovensko šolstvo na Koroškem.) Deželni šolski svet koroški je, kakor znano, sklenil, odstraniti slovensko šolo v St. Jakobu v Rožu, vključ temu pa ta šola še najbrže ostane, ker je proti temu uložena pritožba pri naučnem ministarstvu. Pri prvem glasovanju, katero je vodil vladni svetovalec med ondodnim ljudstvom, se je 208 staršev izreklo za slovensko, 91 pa za nemško šolo.

(Za slovensko vseučilišče) je s Koroškega odposlalo prošnje 51 javnih zastopov, društev itd.

(Nova podružnica Ciril-Metodove družbe.) Dne 22. decembra 1901 se je v Globasnici na Koroškem ustanovila nova podružnica sv. Cirila in Metoda. Udnine se je takoj vplačalo 72 kron. Navdušenje in zanimanje za podružnico je jako veliko.

(Dragocena stelja.) Neka žena na Metlovi pri Pliberku na Koroškem je nastlala — seveda nevedé — svinjam desetake. Imela je širi, zavite v cunji, ki je prišla med smeti in tako pod svinje. Ko je pogrešila denar, so preiskali vse, ali zastoj; tu se spomni nekdo, naj gre do gledat k svinjam, in res, ravno so jih grizle in trgale na male kosce. Vendar pa je le od ednega malo manjkalo, tako da je dobila žena v Celovcu vse zopet nazaj.

(Za potujčenje slovenske dece.) V tržaški okolici nastavljenim laškim učiteljem daje mestni svet tržaški vsako leto posebne nagrade, ako so se posebno odlikovali pri potujčenju slovenske dece. Lansko leto so znašale te nagrade 1450 K.

(V Trstu so začeli štediti.) Mestni svet je v svoji zadnji seji pritrdil brisanju od magistrata proračunjenih 300.000 kron stroškov za uravnavo istrske ceste. Tudi stroške za šolo pri Sv. Jakobu je mestni svet zmanjšal od 360.000 na 200.000 K.

(Goriški deželni zbor.) V seji dne 2. januarja je poslanec Holzer predlagal prošnjo na vlado za predkoncesijo furlanske železnice iz Gorice v Červinjan; to je bilo sprejeto. Poslanec Berbuč je utemeljeval prošnjo na vlado, da dovoli povišek deželne doklade na pivo. Stvar se je izročila finančnemu odseku. Seja je bila zopet v soboto; potem se je zasedanje odgodilo.

(V goriški deželni odbor) so bili voljeni poslanci prof. Berbuč, dr. Gregorčič, Marani in Verzegeassi.

(Iz Zagreba.) Tu je umrl dne 30. m. m. vrl Slovenec v 41. letu starosti hotelier Karol Doljan. Rajni je bil svojim rojakom kot posestnik hotela Liebold dobro znan in radi svoje gostoljubnosti povsod zelo čislán. Blag mu spomin!

(Dela slovenskega kiparja.) G. A. Repič na Dunaju je izvršil kip slovenskega pesnika M. Vilharja. Kip je izdelan v dvojni naravni velikosti in se odkrije prihodnje poluleetje v Postojni. V preteklem letu je izvršil gosp. Repič krasna doprsna kipa Prešerna in Slomška.

Dopisi.

Bočna. Tukajšnje kmetijsko bralno društvo je imelo dne 26. decembra 1901 svoj redni občni zbor. Gospod predsednik otvori zborovanje ter potem v kratkem a jedrnatem govoru razpravi, kako nam je treba biti edinim, delovati z geslom vse za „vero, dom in cesarja“ ter posebno navdušuje društvenike, naj se v kmetijstvu sploh trudijo biti vzor drugim, utemeljuje, da več pomagajo v tem lepi zgledi, kakor še tako številni opomini in pouki. Sklepajoč svoj govor še polaga vsem na srce, naj skrbimo, da naša, po naravi lepa okolica postane v vsakem oziru takšna. Govoru gospoda predsednika je sledilo obče pritrjevanje. Pregledal se je račun, in se odobril; gospodu blagajniku Srečko tu Trepelj se izreče zahvala. Izvoli se „per acclamationem“ doseđanji velezaslužni gospod učitelj Božidar Dadič zopet za predsednika in to že v šestokrat, tudi drugi odbor ostane z malimi spremembami stari. Za bodoče se sklenejo naročiti naslednji časopisi: „Edinost“, „Domovina“ (2 izt.), „Slov. Gospodar“ (2 izt.), „Mir“, „Občinski časnik“, „Kmetovalec“ (3 izt.) in družba sv. Mohora.

Pri točki slučajnosti stavi g. Franc Podbrežnik predlog, naj se v bodočem letu napravi nova, večja sušilnica za sadje, po daljši debati z ozirom na to, da že društvo poseduje druge potrebne kmetijske stroje, se predlog sprejme. Na to g. predsednik, ker se nihče več k besedi ne oglasi s trikratnim „slava“ klicem na presvitlega cesarja zborovanje zaključí.

Številno smo se potem zbrali v gostilni g. Iv. Purnata, kjer smo se veselo zabavali pozno v noč. Gospod Franc Ločičnik pa je v korist družbe sv. Cirila in Metoda pobiral med navzočimi poljubne darove.

Spod. Polskava. Navado imam, da sila rad potujem; posebno kadar je deževno vreme, me ne zdrži nobena sila doma. Letošnji božični čas bil mi je torej kakor nalašč, da sem spet prijel za potno palico. Tokrat krenil sem jo iz bogatega vinskega Pohorja proti jugu in vzhodu. Ker sem na tem potovanju, posebno na Spod. Polskavi videl in slišal stvari, ki bi utegnile marsikoga zanimati, podam jih tu javnosti.

Večjo vas, kakor je Spod. Polskava, skoro težko najdeš na Slov. Štajarskem. Hiše so lepo razvrščene, šteješ jih okoli 120. Če se ozira na to, da je cela okolica od narave bogato obdarjena — gotovo med najplodovitnejšimi deli Štajarske — bi človek mislil, da najde tu premožno, zadovoljno in tudi razumno ljudstvo. Tudi jaz sem mislil tako. Po nič več kot polurnem bivanju v vasi poučil sem se o popolnoma na sprotnem.

Najprvo moral sem se čuditi, da najdem povsod samo nemške napise. Sredi vasi seveda z velikimi črkami „Gemeindeamt Unterpulskau“. Radovednosti sem dal duška in vprašal nekega kmeta, imajo li res vso obrt in tudi občinski zastop v rokah sami Nemci od bogvekod. Sumljivo me kmetič pogleda, kakor da bi mi ne zaupal; naposled začne:

„Da, tuji imajo v rokah: ne iz tujih krajev doma, pač pa tuji po mišljenju. Odtujili so se starim slovenskim šegam, odtujili maternemu jeziku, katerega zdaj na vsak mogoč način za ničujejo. Toda niso vsi edne vrste.“

Edni so res tuji. Privandrali so s culico pod pazduho pred leti v našo vas, bili mirni in zadovoljni, da so našli med Slovenci kruh, katerega jim lasten nemški narod ni mogel dati. Sčasom so obogateli in danes bi radi strahovali, že vso vas. Skrajša so slovenski dobro razumeli, danes tega nočejo več. Samo dva teh privandrancev še živita, pa sta oba hvala Bogu obilno

blagoslovljena s potomstvom, tako, da še ni kmalu upanja.

Drugi spet so narasli na domačih tleh, šli potem v najboljši dobi v tuja mesta mehkih bruškov iskat, naučili se morebiti tudi v mestnih šolah par stavkov nemški; ko pa so se spet vrnili v domovino, bilo jih je sram domačih šeg in navad, in materin jezik, katerega, pravijo, da človek nikdar ne pozabi, so pozabili ali pa jih ga je sram. Teh je največ. Župan nosi zastavo, za njim pa capljajo razni kolarji, kovači, mizarji, krojači in drugi — arzi in ači.

Tretja vrsta nemškutarjev, to so tisti, ki pravzaprav ne razumejo nemški, ne znajo nemški ne pisati ne brati, pač pa prav dobro — poslušati. V čast si štejejo, če smeja sploh v družbo takozvanih pristnih nemškutarjev, pri volitvah pa se dobi tudi za najneumnejšo stvar njihov glas za — kupico žganjice.

In če bi smel omeniti še edno vrsto, imenoval bi tiste, ki kričijo v slovenski družbi „živio“, v nemški pa „heil“. V to vrsto spada skoro vsa naša inteligenca.

Kmetič bi mi še bil rad naštel in označil več vrst, da ga nisem motil z vprašanjem, kako potem ti gospodje vseh navedenih vrst gospodarijo? Kakor da bi bil kmetič to vprašanje pričakoval, je vzdihnil globoko: „Gospodarijo pa, gospodarijo!“ In navedel mi je take dokaze o gospodarstvu v vaških zastopih, da sem strmel. Dolga povest! Ker je šola veliko premajhna za vedno rastočo število otrok, dobila je občina že davno nalog, da postavi številu učencev primerno veliko in zahtevam modernega šolstva odgovarjajočo šolsko poslopje. Preskrbelo se je takoj vse potrebno in nepotrebno, kupil prostor, zvozilo kamenje in lesovje itd. Le na neko malenkost so pozabili, na — denar.

Poslil me je smeh pri teh besedah, toda kmetič je z žalostnim obrazom pridjal: „Solze mi silijo v oči, če grem včasí proti večeru iz vasi po cesti, ki pelje na Pragersko, in gledam na mestu, kjer bi se naj ponosno dvigalo novo šolsko poslopje, le par smrdljivih mlak, iz katerih slišiš, kako žabe pojó bridko povest o zapravljenih peterin tisočakah.“

Pravil mi je dalje o nekem mostu sredi vasi, katerega so podrli, da bi postavili močnejšega in širšega. Res so ga postavili, ki pa starega glede moči niti blizu ne doseže. Širši je za 15 cm, pa zato postavljen tako neumno na edno stran, da je sedaj veliko preozek, dočim je širina prejšnjega popolnoma zadostovala.

Opozorim ga, ker se mi je zdela njegova sodba preostra, da so pač na novo postavljene svetilke po vasi lep dokaz, kako marljivo skrbi občinski zastop za blagor vaščanov. S tem sem spravil kmetiča, ki je bil doseďaj vedno resen in nekako žalosten, v smeh. In pripovedoval mi je, kako je postajalo zadnja leta na Polskavi vedno bolj temno: tema je bila na cesti, v mošnjah in v — glavah. Ugibali so na vse strani, kako bi se prišlo do „svetlega“, in naposled ukrenili, da je treba po vasi več — luči. Postavili in razvrstili so svetilke, ki naj bi preganjale temo; pregnale so jo sicer na cesti, v kasah in — možganih pa je baje še sila temno.

Ker se mi je mudilo, moral sem se posloviti od kmetiča, ki bi mi še bil rad vse več povedal. Zahvalil sem se mu za prijaznost in moral obljubiti, da kadar bo spet o Božiču mesto snega dež, pridem spet na Polskavo. Ker je videl, da sem si jaz tuptam kaj zapisal, se je očividno bal, da bi jaz vse to poslal „Štajercu“, me je prosil, naj tega, kar sem videl in slišal, nikar ne objavim v časopisih, ker bi ga bilo sram, da bi svet zvedel take reči o njegovih rojakih.

Tega mu, kakor sami vidite, nisem mogel obljubiti. Popotnik.

Narodno-gospodarske novice.

Ali se čebelarstvo izplača?

O tem vprašanju poroča nek slovaški čebelar sledeče: Ali se čebelarstvo dandanes izplača, to se splošno zanika. Vendar jaz ugovarjam, ker sem po več nego desetletni izkušnji prepričan, da kdor se — seveda ob ugodni legi — z vso ljubeznijo in veseljem posveti in trudi z čebelami, njemu se trud primerno izplača. Ni nobe-

nega leta mi bilo dozďaj, da bi mi čebelarstvo bila v škodo, pač pa je vsaj vsakih deset let kakšenkrat bila letina za čebele jako ugodna, da, bogata. To govorim iz lastne izkušnje in priznati moram, da so mi te ljube živalice prinesle že marsikak groš. Letos (l. 1897.) dal mi je eden panj 20 kg tekoče strdi in še 20 kg v satovju, torej 40 kg. Nekateri čebelarji dobili so še večji pridelek, ali mislim, da je že to zadosti. Z drugih panjev sem dobil primeroma okoli 20 kg, ne vračunaje, kar sem oddal za hrano slabejšim panjem. Ali ni to lepa plača za lahko delo in prijetno skrb, ki ga prizadene čebelarstvo?

Seveda kdor nima veselja k temu in opravlja posel čebelarja le, kadar utegne, njemu ne uspe vajo čebele, kakor bi ob umnem oskrbovanju. „Komur se lení, temu se ne zelení“, pravi pregovor.

Da se nam čebelarstvo izplača, treba se je tē stroke z vso skrbjo poprijeti. To pa se zgodi, če se čebelar začne o čebelarstvu najprej dobro pouči, potem še le začne čebelariti. Marsikateri škodi in izgubi, ki bi ga, začelnika, sicer doletela, bode se lahko izognil. Prvi pouk lahko najde iz knjig, ali iz ust in kasanja umnih čebelarjev, drugo ga bode potem učila skušnja.

Čebelarstvo pa ni le samo za dobiček, nego ona dela človeku tudi veliko zabave. Kako prijetno je v spomladí in po letu sedeti ob ulnjaku ter opazovati nebroj marljivih drobščic, ki z šumom svojih drobnih perutnic se vrvi pred panji z tako naglico in marljivostjo, kakor da bi ta čas imela vedno „sejm“. Pa imajo res sejmi ob lepem vremenu, ker v tem času običejejo po milijone cvetk, od katerih — sicer brezplačno — odkupujejo žlahten sok — strđ. Ta velja potem prvič čebelarju v plačilo za trud, potem pa ljudem sploh v porabo za zdravila in razne slaščice. Te sladnosti bi človek nikakor ne mogel dobiti in uživati, da mu ni stvarnik dal v pomoč drobno živalico — čebelico.

Pa še nekaj pospešuje razvitek čebelarstva, namreč to, da se v začetku te stroke ne potrebuje velikega kapitala. Od začetka začne čebelar le s par panji, polagoma se mu sami pomnožijo, da je poln ulnjak. Seveda, kakor rečeno, velja to v kraju, kjer lega in priroda čebelam ugaja. V lepem, cvetja polnem kraju se čebele gotovo dobro ponašajo. Ker ne vprašujejo, čegava je ta ali ona gredica, njiva, log ali drevje? Vse jim je prosto, kakor nobenemu drugemu. Saj pa tudi nedolžno obirajo in izvršujejo svoj posel, da se jim od nikogar ne more očitati kaka škoda.

Najbolj pa ugaja čebelarstvu takim, ki imajo delo vedno doma, da so pri roki, kadar treba streči čebelam, zlasti pri rojenju, ob času krmjenja itd. Tak jih tudi lahko opazuje, da zve kmalu za vsak pogrešek, ki se godi v ulnjaku, kar se večkrat zgodi. Zamudi si morda tuintam kako urico časa, ali to mu povrnejo čebele v jeseni, kadar imajo polne panje sladkosti.

Pohorski.

Književnost.

(Zoologijski atlant.) Sestavil Leutemann, slovenski mladini razložil A. Pavlin. Z 256. slikami. L. Schwentner v Ljubljani. Cena po pošti 6 kron 30 vin. — Ta knjiga je v istini prelepo darilo, katero sta poklonila gosp. prireditelj in založnik slovenski mladini v pouk in zabavo. Starši pridne svoje dece ne morejo bolj razveseliti, kakor da ji kupijo to knjigo, ki je krasno ilustrovaná. V njej je opisano vse živalstvo v lahko razumljivem jeziku, knjiga je kar najbolj pripravná seznaniti mlade čitatelje z živalskim kraljestvom.

(Album slovenskih napevov.) Priredil Fran Gerbič. II. zvezek. L. Schwentner v Ljubljani. Cena po pošti 3. krone 10 vin. Ta zbirka obsega 50 slovenskih narodnih napevov, prirejenih za klavir. Napevi so izmed najkrasnejših, kar jih je ubralo čuteče srce narodnega pevca. I. zvezek je že izšel v drugom natisu; cena 3-10 K.

(„Matica Hrvatska“) izda za leto 1901 svojim članom devet knjig, katere začne razposiljati v kratkem. Te knjige so: 1. Gjurčin: Ptice. Dio drugi; 2. Klač: Krčki knezovi Frankopani, Dio prvi; 3. Marulić: Judita. Epika pjesma; 4. Turgenev: Izbrane pripovedi. Svezak četvrti

5. Velikanović: Otmica. Pjesnička pripoviest; 6. Novak: Dva sveta. Pripoviest. 7. Draženović: Poviest jednog vjenčanja. Pripoviest; 8. Kuzmanović: Vitropir. Dramska slike u tri čini; in 9. V. T. B.: U malome svietu. Slika iz zagrebačkoga života. — Z Marulić-eva „Judito“ hoče „Hrv. Matica“ proslaviti štiristoletnico hrvatske književnosti. Ta knjiga izide krasno ilustrovaná. — Vse ljubitelje lepe knjige opozarjamo, naj postanejo člani „Hrvatske Matice“, za letni znesek 3 gld. dobe naravnost dragocene knjige pončne in zabavne vsebine. Poverjenik za Celje je odvetnik dr. Juro Hrašovec, ki sprejemlje nove člane.

Politični pregled.

(Čehi na Dunaju in Floridsdorfu) vložili so prošnjo za osnove 20 čeških šol, ter so po imenu izkazali nič manj kot 5044 za šolo godnih otrok, katerim se prikrajšuje pouk v materinem jeziku. Na slov. Štajarskem se mora osnovati nemška šola, če je kje le pet nemških otrok. Tako razumejo Nemci deliti enako pravno.

(V češkem deželni zboru) se je vršila te dni proračunska razprava, ki je postala slednjič politična debata. Vodja Nemcev, dr. Eppinger je poskušal zapeti pravnim pogajanjem smrtno pesem. Ministrski predsednik hoče pravna pogajanja s tem omogočiti, da zapostavi vse, kar se ni od vseh strah natančno proučeno in kar bi bilo najprej v stanu razrušiti pogajanja. Pri omenjeni razpravi v češkem deželni zboru so Nemci zopet svetili s svojo kulturo, t. j. psovali so se na najostudnejši način.

(Ogrsko.) Ogrski politični krogi so postali napram notranji avstrijski politiki skrajno nezaupni. Celo oni, ki čutijo in priznavajo potrebo skupnosti obeh državnih polovic in potemtakem tudi ednoto carinskega ozemlja, pričenjajo že z vao resnostjo misliti na to, kako se ima Ogrska vrediti, ako v Avstriji ustava razpade, ali ako bi se pokazalo, da z Avstrijo ni več mogoče skleniti nagodbe. No gotovo je, da bo Ogrska iznogo na slabšem, ako dobi lastno carinsko ozemlje, in zlasti, ako pride novi nemški carinski tarif v veljavo, bi pomenilo to za Ogrsko gospodarski polom.

(Vrešenski dogodjaji.) Bestijalično prete pavanje poljskih šolskih otrok v Vrešenu, ki niso pri veronauku hoteli ali znali nemški odgovarjati, vzbudilo je po celem svetu največji gnus nad tako nemško „kulturo“. Posebno razburjeni so vsi Slovani zlasti na Ruskem. V Moskvi, drugem glavnem mestu Rusije, zbralo se je nad 5000 ljudij pred hišo nemškega konzula, ki so demonstirali proti Nemčiji, ter končno v sveti nevolji odtrgali nemški grb raz hiše ter ga pomandrali v blato. — Iz gnusa nad tem brutalnim postopanjem sklenili so Poljaki in Rusi trgovinske zveze z Nemci pretrgati, ter poročajo poljski listi, da se v zadnjem času nemška trgovina kaj hudo krči. Med tem ko je n. pr. na železnični progi Varšava-Dunaj decembra prejšnjega leta šlo po 30 do 30 vagonov na dan nemškega blaga čez rusko mejo v Rusijo, gredo sedaj še komaj po dva do tri vagoni. — To je energična in najbolj občutljiva obsodba pruskih brutalnosti in bestijalnosti proti Slovanom.

(Poljaki v Nemčiji.) V deželah, ki so bile od Hohenzollerncev bodisi po dunajskem kongresu l. 1815, bodisi že poprej podedovane ali osvojene, živi dandanes 3 in pol milijona Poljakov. In sicer jih je na Poznanjskem 63%, v zapadni Pruski 42%, v gornji Šleziji 72%, v industrijskih okrajih Westfalske pa 12%. V večjih mestih so razmeroma jako narasli Nemci. Poznanj jih šteje 40%. Gnjezno, to je najstarejše mesto velike Poljske, okoli 35%. Med Nemce so šteti tudi Židje, katerih je med Poljaki kakih 100.000. Poljaki so po večini pomešani z Nemci, ki atoje gospodarski visoko nad njimi. Njihov nengoden položaj v tem oziru znači že to, da se Poljaki jako izseljujejo v zapadna industrijska središča Nemčije. Velikanska rudarska podjetja v gornji Šleziji so v rokah nemških magnatov ali pa države. Poljaki nimajo svoje velike trgovine, niti lastne velike industrije, ker bi ne mogli konkurirati z milijardami kapitala, ki je vložen v nemška podjetja.

(Rusija.) Poroča se, da so pogajanja med Rusijo in Kitajsko zaradi Mandžurije zelo zastala. Kitajski je seveda na tem mnogo ležeče, da bi Rusija opustila zasedenje Mandžurije, vendar pa neče izpolniti pogojev, pod katerimi bi bila Rusija pripravljena to storiti.

(Vojna v južni Afriki.) O strašnem porazu Angležev pri Twentfonteinu, katerega jim je pri začetku Dewet, smo že poročali. Dopolniti nam je to poročilo z natančnimi podatki o številu padlih Angležev. V tem boju je padlo 240, a 390 je bilo vjetih; razen tega so izgubili Angleži tri topove in 87 voz streliva, 2000 pušk in 115 voz živeža. Poročilo o tem porazu je v Londonu tako poparilo, da je vlada odposlala vladnega tajnika h Krügerju pogajat se za mir. O načinu naskoka Dewetove čete na Angleže pri Twentfonteinu se poročajo sledeče zanimivosti: Buri, ko so izvedeli za angleško četo, ki se je nahajala skrita v neki dolini, so sezuli čevlje in potihoma prišli na vrh hriba, na katerem so bile angleške predstraže. Bosih Burrov Angleži niso slišali niti jih zapazili in kakor bi trenil, so Buri te straže pomorili, da niso mogle alarmirati čete. Na to pa so Buri planili na Angleže in bi bili lahko postrelili do zadnjega vse, da se niso udali. Na pomoč jim je hotel priti general Dundly, ali Buri so ga zapodili v beg, da je z največjim trudom ušel.

(7) 3-1

Išče

se nemeblavana mesečna soba. Vse natančneje v upravnistvu našega lista.

Službo menjati

želita nadučitelj na štirirazrednici in njegova soproga učiteljica z enako učiteljsko dvojico. Kraj je jako lep, razgled krasen, do železnice dve uri, do bližnjega mesta pa tri ure hoda. Razmere so prav ugodne. Gre tudi na manjšaradnice.

Ponudbe je poslati na upravnistvo „Domovine“ pod šifro „Učiteljska dvojica na Spodnjem Štajarskem“.

Pristno in zelo okusno Ljutomersko vino

lastni pridelek od 1900 in lanske prodaje **IVAN KOČEVAR**, posestnik v Središču, kjer je tudi železniška postaja. (Za pokus pošlje tudi v sodčkih od ednega vedra 56 litrov naprej). Cene vina se na zahtevanje (6) 10-1 radovoljno poročajo.

V Žičah se proda stara šola

lepo poslopje, stoječe ob deželni cesti blizu železnice in obsega eno veliko in tri manjše sobe, kuhinjo, shrambo za jedila in klet. K šoli spada dalje drugo manjše poslopje z eno sobo, drvarnico, s svinjakim in govejim hlevom, velik vrt in dokaj obširen travnik. — Posebno ugodno bilo bi za vpokojence, katerim se nudi tukaj mirno, nemoteno življenje, pa tudi za vsakega rokodelca bi se stvar rentirala, ker je imenovano poslopje na jako ugodnem mestu. (417) 5-3

Več se izve pri g. J. Gosaku, županu v Žičah.

Stanovaje obstoječe iz 2 sob in kuhinje oddaje se v Gosposki ulici (Herrengasse) hiš. št. 6. (7) 3-1

Razglas.

Štajarski deželni odbor je sklenil v namen temeljite izobrazbe viničarjev glede ameriške uštorje tudi v letu 1902 prirediti več stalnih viničarskih tečajev in sicer:

1. Na sadjarski in vinorejski šoli v Mariboru
2. Na vinorejski šoli v Silberbergu pri Lipnici.
3. Na vinorejski šoli v Ljutomeru in
4. Na deželni osrednji učni šoli v Dolnjem Bregu pri Ptuj.

Ti tečaji se pričajo s 15. februarjem in končajo z 1. decembrom l. 1902.

V Mariboru se sprejme drugo leto 12, v Ljutomeru 12, v Lipnici 20 in v Dolnjem Bregu 30 mladih sinov od posestnikov in viničarjev. Ti imajo tam prosto stanovanje, popolno hrano, vrhutega pa še 8 kron mesečne plače.

Izobrazba na teh tečajih je v prvi vrsti praktična in v toliko tudi teoretična, v kolikor je to neobhodno potrebno za delovodje in samostojne viničarje.

Po sklepu tečaja dobi vsak udeleženeo spričevalo o svoji sposobnosti.

Za sprejem v ednega teh tečajev imajo prosilci svoje kolektivine proste prošnje najkasneje do 15. januarja l. 1902 poslati deželnemu odboru.

V teh prošnjah je izrecno omeniti, na katerem prej imenovanem zavodu želi prosilec vstopiti, in je še priložiti:

1. Dokaz, da je prosilec že izpolnil 17. leto.
2. Spričevalo o vedenju, katero mora biti od župnega urada potrjeno.
3. Zdravniško spričevalo, da prosilec nima kakšne nalezljive bolezni in
4. Odpustnico iz ljudske šole.

Ob vstopu se morajo prosilci zavezati, da bodo prosilci ves čas dokler traja tečaj, (od 15. febr. do 1. dec. l. 1902) nepratrignoma ostali na tečaju in se ravnali po določilih deželnih strokovnjakov, ki so jim v izobrazbo namenjeni.

GRADEC, dne 7. decembra 1901.

Od štajarskega deželnega odbora.

(5) 3-1

Prodajalka

za trgovino z mešanim blagom se **takoj** sprejme. Kje? pove upravnistvo tega lista.

St. 412.

(2) 3-3

Razpis

II. ustanove Anton in Marije Pirečnika z letnim dohodkom po 540 kron.

Pravico do te ustanove imajo ubožni dijaki srednje ali visoke šole pridnega napredovanja in da so sorodniki ustanovnika ali njegove žene, rojene Lah.

Prosilci morajo svoje prošnje s potrebnimi prilogami najpozneje do zadnjega prosinca t. l. pri podpisnem županstvu vložiti.

Županstvo St. Florijan pri Šoštanju
dne 31. decembra 1901.

Franco Verbuč, župan.

Na debelo. * Na drobno.

Postrežba točna. * Cene nizke.

Peter Majdič

trgovina z železnino „MERKUR“

Celje, Graške ulice št. 12.

Za stavbeno sezono vse stavbene potrebščine v največji izbiri.

Opozarja na svojo veliko zalogo travert, vodovodnih cevi, izdelkov iz kameščine, kakor cevi za kanalizacije in stranišča, nastavke za dimnike v vsakovrstnih oblikah, cementa, stavbenih in pobištvenih okovov, samokolnic, raznega rokodelskega orodja, kuhinjske priprave, štedilnikov itd.

Velika izber železnih peči in travniških bran!